

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΦΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Βεωρητικῶν δραχ. 7.— Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
 Δι' ἀνδρομαί ἀρχόνται τὴν ἑκάστου μηνὸς
 καὶ εἴνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰουλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 29

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

ΟΙΓΓΑΙ ΑΒΕΒΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν ἔνοιουσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν συνταγματάρχην του. Καὶ ἐγίναν τότε διάφορα διαθήματα, μὲ σκοπὸν νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀπέλθῃ διὰ νὰ θάψῃ τὴν ἀπηλπισμένην του ζωὴν μακρὰν ὄλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσῃ, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀπῆλθονε τὸ τελευταῖον χαῖρε...

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ κοράσιον ἐμαγάλωνεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν θετῶν του γονέων. Δώδεκα ἔτη παρῆλθον, χωρὶς νὰ κατορθώσουσι οἱ Ἐρεδιᾶ νὰ συλλέξουν καμμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς μικρᾶς Παυλίνας. Ἐπὶ τέλους ἔμαθαν ὅτι μία κύρια Κερμῶρ, ἐπίθαιτις τοῦ Νόρτωνα, ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, ἔζη ἀκόμη.

Ἡ Παυλίνα ἦτο τότε παιδική δωδεκαετής, καὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃ νεῦνις χαριτωμένη Μορφωμένη, σοβαρά, μὲ βαθεῖαν συναίσθησιν τῶν καθήκοντων της, κατεῖχε δύναμιν χαρακτήρος ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της καὶ τοῦ φύλου της. Οἱ Ἐρεδιᾶ ἐνόμισαν ὅτι δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ τῇ ἀποκρύψουν τὰς πληροφορίας ἐκείνας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ διάνοια τοῦ κορασίου ἐφάνη φωτισθεῖσα ὡς ὑπὸ φωτὸς σταθεροῦ. Ἐπίστευεν ὅτι, ὁ προορισμὸς της ἦτο νὰ ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα της. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἔγινεν ἡ συνήθης της σκέψις, ὁ μόνος της στοχασμὸς, ἡ ἐπίμονος ἰδέα, ἡ ὁποία τὴν κατεῖχε καὶ μετὰ τὴν

ὁποῖαν ἔζη... Ἄν καὶ τὸσον εὐτυχῆς, τὸσον φίλοςτόργως ἀνατρεφομένη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅπου διέτρευσεν ἡ παιδική της ἡλικία, ἄλλο δὲν ἐσυλλογιζέτο παρὰ νὰ φύγῃ, νὰ εὔρῃ τὸν πατέρα της... Ἔμαθεν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἀπασυρθῆ εἰς τὴν Βρεταννίαν, εἰς μίαν πολίχνην πλησίον τῆς Νάντης, τῆς πατρίδος του. Ἐγραψαν, διὰ νὰ πληροφο-

θοῦν ἂν ἔμεινεν ἀκόμη εἰς τὸ Σαντέναι.

Καὶ ὡς μόνη ἀπάντησις, ἤλθον ἡ φοβερά εἰδησις, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε γίνῃ ἀφαντοῦς πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν!

Τότε ἡ δεσποινὶς Κερμῶρ καθικέτευσε τοὺς θετοὺς της γονεῖς νὰ τὴν ἀρίσουσιν νὰπέλθῃ εἰς Εὐρώπην. . . εἰς τὴν Νάντην... Ὅτ' προσεπάθει νὰνακαλύψῃ τὰ ἔγνη, τὰ ὁποῖα τῇ παρίστανον ὡς χαμένα...

Ἄν ἀπέτυχον οἱ ξένοι, ἡ θυγάτηρ ἑαυτῆς ἑαυτῆς, ὁδηγημένη ἀπὸ τὸ ὀρμέφυτον μόνον, ἠδύνατο νὰ ἐπιτόχη...

Τέλος πάντων, οἱ Ἐρεδιᾶ συγκατετέθησαν, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα. Οὕτως ἡ δεσποινὶς Κερμῶρ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἀδάναν, καὶ μετὰ ταξιδίου αἰσίου, ἔφθασεν εἰς Νάντην, ὅπου δὲν εὔρε παρὰ μόνον τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἀγνοοῦντα ἀκόμη τί ἀπέγινεν ὁ συνταγματάρχης του.

Φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν τοῦ γρηγοτοῦ στρατιώτου, ὅταν ἡ κόρη ἐκείνη, τὴν ὁποῖον ἐπίστευον ἀπώλεσθεισαν ἐν νηπιακῆς ἡλικίας μετὰ τοῦ Νόρτωνα, ἐπαρουσιάσθη αἴφνης εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον τοῦ Σαντέναι! Δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ το πιστεύσῃ. Τὸ πρόσωπον τῆς Παυλίνας τῷ ὑπενθύμιζε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατρός της, τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὴν φυσιογνωμίαν του... Ἐδῶλεπεν δὴν ἐκείνην τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν

«Ὅταν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας της...» (Σελ. 230, στ. 6.)

ομοιότητα, την οποίαν έχουν μεταξύ των οι έξ αίματος συγγενείς. "Οθεν έδεδχθη την νεάνιδα εκείνην ως άγγελον, τον έποιον τῷ έστειλεν ό συνταγματάρχης του από εκεί - επάνω...

"Αλλά, την εποχήν εκείνην, ό λοχίας είχεν ήδη αποβάλλη κάθε έλπίδα να νικαλύψη εις ποίον μέρος εκρόπτετο ό συνταγματάρχης Κερμώρ. "Οσον διά την Παυλίαν, αυτή απέφασκε να μήν έγκαταλείψη πλέον την πατρικήν οικίαν. Την περιουσίαν εκείνην, την οποίαν είχε λάβη ό λοχίας Μαρσιάλης και ήτο πρόθυμος να ποδώσει, θά την μετεχειρίζοντο και οι δύο από κοινοῦ, διά να έπιχειρήσουν νέας αναζητήσεις.

Εις μάτην επέμεινε η οικογένεια "Ερεδιά να επαναφέρη πλησίον της την δεσποινίδα Κερμώρ. "Εδέησε να υποκύβουν εις την ανάγκην και να την αποχωρισθῶν. Η Παυλία ηδύνατο να τους ευεργέτας της δι' ό,τι είχαν κάμη υπέρ αυτής... Η καρδιά της έξεχείλιζεν από ευγνωμοσύνην προς εκείνους, τους οποίους διά πολλόν καιρόν βέβαια δεν θά επανέβλεπε... "Αλλά, δι' αυτήν, έ συνταγματάρχης Κερμώρ έζη άκόμη, και αυτό ήτο τό πιθανώτερον. απ' οὔ καμία είδησις περί θανάτου δεν είχαν έλθη ούτε εις τον λοχίαν Μαρσιάλην, ούτε εις τους έν Βρεττανίη φίλους του... "Θά τον αναζητήσει και θά τον επανεύρισκεν... Εις την πατρικήν στοργήν ανταπεκρίνετο τό υϊκόν φίλτρον, μολονότι πατήρ και θυγάτηρ δεν είχαν γνωρισθῆ ποτέ. "Υπήρχε μεταξύ των και τους συνήγαγε δεσμός τόσον ισχυρός, ώστε τίποτε δεν ήτο ικανόν να τον θραύση!

Η νεάνις λοιπόν έμεινε εις τό Σαντανεαί με τον λοχίαν Μαρσιάλην, και άλλο δεν έζήτησε, ζωσα εκεί, ειμή την ευκαιρίαν να τρέξη επί τῷ ίχθυ του πατρός της. "Αλλά πῶθεν να λάβη πληροφορίας περί του άπόντος;... Προς ποίον ναποταθῆ;... Μήπως ό λοχίας Μαρσιάλης δεν είχεν εξαντλήσει όλα τά μέσα, χωρίς να μάθῃ τίποτε;... Και να συλλογίζεται κανείς ότι ό συνταγματάρχης Κερμώρ είχεν εκπατρισθῆ, διότι ένόμιζεν εαυτόν μόνον εις τον κόσμον!... "Ω, εάν ήξευρεν ότι ή κόρη του, σωθεῖσα από ναυάγιον, τον ανέμενε εις την πατρικήν οικίαν!...

Πολλά έτη παρήλθον. Ουδέμία άκτις είχε διαπεράσει τά σκότη. Και βεβαίως τό μυστήριον, τό όποιον περιεκάλυπτε τον συνταγματάρχην, θά εξηκολούθει άκόμη να μένη ανεξιχνίαστον, εάν δεν έγίνετο μία πρώτη αποκάλυψις, όλως άπροσδόκητος, υπό τας άκολουθούσας περιστάσεις.

Δεν έλησμονήθη, ότι μία έπιστολή, υπογεγραμμένη υπό του συνταγματάρχου, εφθασεν εις Νάντην τῷ 1879. Η έπιστολή αυτή προήρχετο έξ "Αγίου Φερνάν-

δου του "Αταδάπου, της Βενεζουέλας, της Νοτίου "Αμερικής. "Απευθυνομένη προς τον συμβολαιογράφον της οικογένειας Κερμώρ, έπραγματεύετο περί υποθέσεως όλωσδιόλου προσωπικής, η οποία έπρόκειτο να κανονισθῆ. "Αλλά συγχρόνως συνιστάτο εις τον συμβολαιογράφον, να κρατήση άπαλύτως μυστικήν την ύπαρξιν της έπιστολής ταύτης. "Ο συμβολαιογράφος απέθανε μετά τινα καιρόν, όταν άκόμη η Παυλίνα Κερμώρ εύρίσκετο εις την Μαρτινικήν, και ήταν κανείς δεν έγνώριζεν ότι ήτο κόρη του συνταγματάρχου. Μόνον μετά έπτά έτη η έπιστολή αυτή εύρέθη μεταξύ των έγγραφων του άποθανόντος, και μετά δεκατρία όλα έτη άφέτου έστάλη. Την εποχήν εκείνην, οι κληρονόμοι του, οι όποιοι έγνώριζαν την ιστορίαν της Παυλίνας Κερμώρ, την εγκατάστασιν της εις Σαντανεαί και τά διαθήματα, τά όποια είχε κάμη διά να νικαλύψη τά ίχνη του πατρός της, - έσπευσαν να τη ανακοινώσωσι την περί ης ό λόγος έπιστολήν.

Η Παυλίνα Κερμώρ ήτο τότε ένηλίκ "Αφότου έξη πλησίον, - και θά ήδύνατό τι; να είπη "υπό την μητρικήν πτέρυγα" - του γηραιού συστρατιώτου του πατρός της, η ανατροφή την οποίαν είχε λάβη παρά τῷ οικογενεία "Ερεδιά, συνεπληρώθη δι' όλων των νεωτέρων παιδαγωγικών μεθόδων.

Φαντάζεται τις τί ζήσάνθη, υπό ποίου άκατανικήτου πόθου κατελήφθη, όταν τό έγγραφον εκείνο έπεσεν αίφνης εις τας χείρας της!

Δι' αυτό απέκτα την βεβαιότητα, ότι ό συνταγματάρχης Κερμώρ, τῷ 1879, εύρίσκετο εις "Αγιον Φερνάνδον. "Αν ήγνώσουν τί απέγινεν έκτοτε, τουλάχιστον ύπήρχεν έδω έν τεκμηριον, - τό πολυπόθητόν τεκμηριον, - τό όποιον επέτρεπε να γίνουιν τά πρώτα βήματα επί της οδού της έρεύνης.

"Εγραψαν προς τον διοικητήν του "Αγίου Φερνάνδου, έγραψαν επανειλημμένως... Αι άπαντήσεις ήσαν πάντοτε αί ίδιαι... Κανείς δεν έγνώριζε τον συνταγματάρχην Κερμώρ... κανείς δεν ένθυμείτο να ήλθεν η να διέμεινε ποτέ εις την πολίχνην... Και όμως η έπιστολή απέκλειε πᾶσαν περί τούτου άμφιβολίαν!

"Αφ' οὔ τά πράγματα είχαν οὔτως, τό καλλίτερον δεν ήτο να ύπαγη κανείς εις "Αγιον Φερνάνδον;... Βεβαίως. "Οθεν η νεάνις απέφασκε ναπέλθῃ εις αυτό τό μέρος του άνω "Ορενόκου.

Η δεσποινίς Κερμώρ διετήρει τακτικήν άλληλογράφίαν με την οικογένειαν "Ερεδιά. "Ανεκοίνωσε την άπόφασιν της εις τους θετούς της γονείς, και οὔτοι, μολονότι αναγνωρίζοντες τας δυσχερείας τούτου ταξιδιού, δεν ήμπόρεσαν παρά να την έπιδοκιμάσουν.

"Αλλ' αν η Παυλίνα Κερμώρ συνέλαβε τό τολμηρόν τούτο σχέδιον, ήτο ίπόμενον ότι θά τό έπεδοκιμάσει και ό λοχίας Μαρσιάλης;... Δεν θά ήρνεϊτο άρά γε την συγκατάθεσιν του;... Δεν θάνθίστατο εις την έπιτελευσιν εκείνου, τό όποιον η Παυλίνα έθεθερει καθήκον της;... Δεν θά έναντιούτο, φοβούμενος τους κόπους και τους κινδύνους, τους όποιους θά διέτρεχεν εκείνη εις τας άπώτατας χώρας της Βενεζουέλας;... Να διανύσει τόσα χιλιόμετρα! να αναλάβῃ τοιαύτην παράτολμον έπιχειρήσιν νεαρά κόρη... έχουσα ως οδηγόν μόνον ένα γέροντά στρατιώτην... διότι αν έφευγε, δεν θά την άφινε βέβαια να φύγῃ μόνη...

- Και έν τούτοις, ό καλός μου Μαρσιάλης ήναγκάσθη να υποκύβῃ, είπεν η Παυλίνα, παρατοῦσα την διήγησιν ταύτην, η οποία απέκαλύψεν εις τους δύο νέους τό μυστήριον του παρελθόντος της.

- Ναι, αλλά τώρα τό μετανοῶ πολύ, απέκρηθη ό γηραιός στρατιώτης, διότι με όλας τας προφυλάξεις...

- Τό μυστικόν μας απέκαλύφθη! προσέθεσεν η νεάνις μειδιῶσα. Τώρα πιά οὔτε σύ είσαι θεϊός μου, οὔτε εγώ είμαι άνεψιός σου. "Αλλ' ό κύριος "Ελλώκ και ό κύριος Πατέρν δεν θά ποῦν τίποτε εις κανένα. "Αλήθεια, κύριε "Ελλώκ;

- Εις κανένα, δεσποινίς! - "Οχι, δεσποινίς, κύριε "Ελλώκ, έσπευσε να διορθώσῃ η Παυλίνα, και δεν πρέπει να πάρετε την κακήν συνήθειαν να με ονομάζετε έτσι. : Εις τό τέλος θά προδοθῆτε... Παῦλον να με λέτε, άπλουστάτα Παῦλον!

- Ναι, Παῦλον... συντομώτατα... και κάποτε αγαπητόν μας Παῦλον, έτσι χάριν ποιικιλίας, είπεν ό Γερμανός Πατέρν.

- Τώρα, κύριε "Ελλώκ, έξηγείτε τί άπήτησεν από έμέ ό καλός μου Μαρσιάλης. "Εγινε θεϊός μου και έγινε άνεψιός του... "Εφάρσα αγορίστικα, έκοφα τά μαλλιά μου, και έτσι μεταμορφωμένη έφθασα εις Καρακάστην. "Ωμιλοῦσα τά Ισπανικά ως μητρικήν μου γλῶσσαν, - και αυτό με ώφέλησε πολύ εις τό διαστήμα του ταξιδιού, και ίδού τώρα είμαι εις "Αγιον Φερνάνδον... "Επειτα, όταν συν Θεῷ επανεύρω τον πατέρα μου, θά γυρίσωμεν εις την "Ευρώπην δι' "Αθάνας. "Θέλω να επισκεφθῆ την καλήν οικογένειαν που τον αντικατέστησε πλησίον της θυγατρός του... και εις την όποιαν όφειλομεν και οι δύο τόσην ευγνωμοσύνην.

Οι όφθαλμοί της Παυλίνας Κερμώρ έπληρώθησαν δακρύων, αλλά συνήλθε και εξηκολούθησεν:

- "Οχι, θεϊέ μου, όχι! δεν πρέπει να παραπονησῃ που απέκαλύφθη τό μυστικόν μας. "Ο Θεός τό ήθέλησεν, όπως θέλημά του ήτο να παντήσω εις τον δρόμον μου δύο συμπολίτας, δύο φίλους τόσον

αφρωσιωμένους... Και έξ όνόματος του πατρός μου, κύριε, σας ευχαριστῶ δι' όσα έκάματε... και δι' όσα έχετε άποφασιν να κάμετε άκόμη.

Και έτεινε την χείρα προς τον "Ισκαβον "Ελλώκ και τον Γερμανόν Πατέρν, την οποίαν οὔτοι έθλιψαν έγκαρδίως.

Την επαύριον, οι δύο νέοι, ό λοχίας Μαρσιάλης και ό Παῦλος, - οὔτω θά ονομάζωμεν και ημείς, εφ' όσον τό άπαιτοῦν αι περιστάσεις, - απέχαιρέτισαν τους κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίαν, οι όποιοι ήτοιμαζοντο να εξερευνησουν τον Γουαδιάρην και τον "Αταδάπον. Οι τρεις γεωγράφοι δεν έβλεπον άνευ φόβου τό παιδίον έπιχειροῦν ταξίδιον διά του άνω "Ορενόκου, μολονότι θά είχε και την συνδρομήν των δύο συμπολιτών του. Και εκφράζων όλονεν τας εύχας ύπερ έπιτυχίας του έγχειρήματος, ό κ. Μιγκέλ τῷ είπεν:

- "Ισως θά μας εύρησ έδῶ, εις την έπιστροφήν σου, αγαπητόν μου παιδί, έν οι σύντροφοί μου και εγώ δεν κατορθώσωμεν να συμφρονήσωμεν.

Τέλος, απ' οὔ έδέχθησαν τους άποχαιρετισμούς του διοικητού, ό έποιος τοίς έδωκε συστατικά γράμματα διά τας άρχας των κυριωτέρων χωριών του άνω "Ορενόκου, και έπειτα τας εύχας του γέροντος Μιραμπάλ, ό έποιος έθλιψε τον Παῦλον επί του στήθους του, ό "Ελλώκ, ό Πατέρν, ό Παῦλος και ό Μαρσιάλης έπεβιάσθησαν εις τά πλοιάρια των, έτοιμα να έκπλεύσουν.

Οι κάτοικοι ήθέλησαν να παραυρεθῶν κατά τον εκπλουν. Ζητωκραυγαί έχαι ρέτισαν τά δύο πλοιάρια, όταν αφήσαν την άριστερον όχθην, και παρακάμφαντα τους βράχους, οι όποιοι όρθούνται παρά την συμβολήν του Γουαδιάρη και του "Αταδάπου, είσῆλθον εις τον "Ορενόκον και έξηφανίσθησαν, διευθυνομένα προς ανατολάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Η Μορίσκη και η Γαλλί-νέττα έκυβερνώτο, ως και έν αρχῆ, υπό του Πάρσαλ και του Βαλδέξ. Με τον Πάρσαλ και τους ναύτας του, ό "Ισκαβός "Ελλώκ και ό Γερμανός Πατέρν δεν έδοκίμασαν καμίαν δυσκολίαν, ως προς την παράτασιν του ταξιδιού. "Επειδή τους είχαν συμφωνήσῃ διά ταξιδιον άπериорίστου διαρκείας, όλίγον ένδιέφερε τους γενναίους αυτούς άνδρας αν θά εξηρεῖον τον "Ορενόκον μέχρι των πηγών του η οισαδήποτε άλλον παραπόταμον, ήρκει μόνον να ήτο εξηραλισμένη καλή άντιμισθία.

"Επίσης και ό Βαλδέξ συγκατετέθη εύχαριστως, όταν ό λοχίας Μαρσιάλης τῷ επρότεινε παράτασιν της εκμισθώσεως.

("Επειτα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΙΔΑ

Μία μητέρα μου παρεπονείτο κάποτε γιὰ τά παιδιά της.

- Είνε άτακτα πολύ, μου έλεγε. "Ολο στα παιγνίδια έχουν τον νοῦν τους. Μόλις γυρίσουν από τό σχολείον, πέταμα τῷ σάκκῃ και άμέσως κάτω 'στό περβόλι. Και που να τα μαζεύσει! Πρέπει να νυκτώσῃ, γιὰ να τα πείσω ναρθῶν επάνω και να πάρουν τό βιβλίον τους!

- Κ' είνε μεγάλα τά παιδιά σας, κυρία μου; ετόλμησα να την έρωτήσω.

- Μεγάλα, βέβαια! Τό ένα έπτά και τό άλλο πέντε έτών!

Και η κυρία, απῶ μου έδωσε την σπουδαιοτάτην αυτήν πληροφορίαν, ήρχισε να φάλλη τον εξαφάλλον κατά των παιδιών της.

- Παιδιά είνε αυτά; παιδιά;

- Παιδιά, κυρία μου. Τί τα ήθελατε να είνε; Γεροντόπαιδα;

Στό σημείον αυτό έτελειώσα και η όμιλία μας. Είχα πεισθῆ πως η καλή μητέρα δεν θά κατάρθωνε ποτέ να νοιώσῃ μερικά πράγματα σοφά, τά όποια αυτά τά παιδιά με τά παιγνίδια τους την έδίδασκαν.

Δεν θά κατάρθωνε ποτέ να νοιώσῃ, ότι όπως είνε γελοῖος ό άνήρ όταν παιδισκίζῃ, έτσι, ίσως και περισσότερον άκόμη, είνε γελοῖον τό παιδί όταν σοβαρεύεται.

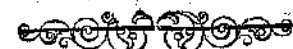
"Οτι η ζωῆ έχει διαγράψῃ εις κάθε περίοδον της ηλικίας την πορείαν της, και ότι και τό παιγνίδι είνε ανάγκη της ζωῆς, - της παιδικῆς ζωῆς, - όπως είνε ανάγκη η τροφή και ό ύπνος.

Δεν ήκουσα μόνον την μητέρα αυτήν, παραπονομένην κατά των παιδιών της. "Ηκουσα και άλλας μητέρας, και όλας σχεδόν τας ήκουσα να αισθάνονται μίαν στοργήν προς τά γεροντόπαιδα. και να ζηλεύουν διότι και τά ιδικά τους δεν τοίς όμοιάζουν.

- "Αχ, της κυρίας τάδε: τά παιδιά, είνε παιδιά. Τά ιδικά μου;

- Τά ιδικά σας, θά εφώναζα εις τας κυρίας αυτές, είνε παιδιά! Μή τα χαλνάζετε. "Αφήστε τα να παιζουν, αφήστε να κινῶνται την ζωήν με όλους τους πόρους του σώματός των, αφήστε τα να σπρώξτε να γίνου άνδρες, μεθαύριον όταν φθάσουν 'στην άνδρικήν ηλικίαν, θά νοσταλγήσουν την ζωήν που άφίνου να παρήλθῃ... και θά γίνουιν παιδιά!

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΑΝΑΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

("Επιστολή τελευταία, καθυστηρήσασα.)

"Επιστρέφω εις τό Ξενοδοχείον και μου έγχειρίζουν έν τηλεγράφημα. Τό ανοίγω... είνε από την Διάπλασιν... «Να έλθῃς. Γραφεϊον, έργασία, διαγωνισμοί.» "Ω, Θεέ μου! Κ' εγώ που έλογάριαζα να το στρώσω άκόμη κανένα μήνα εις τό Παρίσι!...

- Τίποτε! να έλθῃς!

- Μά που δεν εκλείσεν άκόμη η Παιδική "Εκθεσις;

- Γραφεϊον!

- Μά... που ήθελα να περιγράψω άκόμη ένα σωρό ωραία πράγματα;

- "Εργασία!

- Μή οὔτε μεθαύριον εις την έθνικήν έορτήν να μήν είμαι;

- Διαγωνισμοί!

Βασίλική διαταγή και τά σκυλιά δεμένα... Τί να κάμω; Διατάσσω να ζεύξουν τό... άερόστατον, και καθήμαι να σας γράψω την τελευταίαν έπιστολήν.

Πόσα περίεργα πράγματα είδα και σήμερα εις την Παιδικήν "Εκθεσιν!

"Αλλά τό περιεργότερον από όλα ήτο μία εκπτώτος Μεγαλειότης, μία Βασίλισσα εξόριστος: η πρόην Βασίλισσα της Μαδαγκασκάρης Ραναβάλο - την γνωρίζετε βέβαια εξ άκοής, - την οποίαν οι Γάλλοι, απ' οὔ ένίκησαν τά στρατεύματά της, την κρατοῦν τώρα τρόπον τινά ως αιχμάλωτον εις τό Παρίσι. "Ηλθε και αυτή να επισκεφθῆ την "Εκθεσιν, μαζί με την μικράν ανεψιάν της. "Εχετε έπιθυμίαν να σας την περιγράψω; "Ιδού. Τό ανάστημά της μέτριον, τό χρώμα της σαν καφέ με γάλα, τά μάτια της ολόμαυρα και αρκετά γλυκά. Τό σύνολόν της δεν είνε δυσάρεστον, και εις τά κινήματά της έχει κάποια φυσικήν χάριν και εύγέμειαν. Η ένδυμασία της όμως δεν την εκόλακευε τόσον, και όσοι από σας φαντάζονται τας βασίλισσας με στέμμα χρυσοῦν και με μακρόουρον μανδύαν βελούδινον, θαπεγονησάντο πολύ, διότι η Ραναβάλο έφορούσεν άπλουστάτην τσόχην ένδυμασίαν, σχεδόν του ίδιου χρώματος με τό πρόσωπόν της. Δεν έννοῶ πολύ από τέτοια, αλλά μου φαίνεται ότι αυτό τό χρώμα δεν της επήγαίνει καθόλου. "Εσον διά τό καπέλον της, φάθινον με άσπρα πτερά, ε, αυτό κάπως εταίριαζεν...

Η ανεψία της Βασίλισσης, η μικρά Μαρίκ Λουίζα ένα διαβολάκι τεσσάρων πέντε χρόνων, κατεγοήτευε τον κόσμον με την φαειρότητά της, με τά έξυπνα λογάκια της, - γαλλικά, έννοείτε, - με τά γέλια της, με τας φωνάς της. Πῶς εφαινετο ότι τό παιδίον εκείνο μετωπάκι δεν εκάμφη ποτέ από τό βάρος του στέμματος!

Είς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν σὰς εἶπα, ὅτι ἡ Ἐκθεσις ἔχει καὶ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν. Πολλὰ πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδάκια θάνακουφισθῶν χάρις εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰς εὐγενεῖς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔχουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Ὅλαι αἱ εἰσπράξεις τῆς Ἐκθέσεως, ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις, ἀπὸ τὰ θέατρα, ἀπὸ τὰς συναυλίας, ἀπὸ τὰς ἐορτὰς τῆς θα διατεθῶν ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν Ἀσύλων, τῶν ἰδρυθέντων διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά. Ἐκτὸς τούτου, τὴν περασμένην Κυριακὴν, ἔγινεν εἰς τὴν Ἐκθεσιν καὶ μία δὲ α ν ο μ ῆ π α ι γ ν ῆ δ ῖ ω ν εἰς πτωχὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα εἰσῆρχοντο μὲ ἰδιαιτέρον εἰσιτήριο, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἐπεργὰν καὶ ἀπὸ ἑνα παιγνίδι. Τὰ παιγνίδια αὐτὰ τὰ προσέφεραν ὄχι μόνον οἱ κατασκευασταὶ των καὶ οἱ ἔμποροι, ἀλλὰ καὶ πολλὰ πλουσιόπαιδα. Χιλιάδες παιγνίδια ἐμαζεύθησαν, καὶ χιλιάδες παιδάκια πτωχὰ ἔχαροποιήθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἦτο δὲ τὸ θέαμα πραγματικῶς συγκινητικώτατον.

Ἦκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν Ἐκθεσιν πολλὰς ὠραίας διαλέξεις ἠκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματος χάριν τὴν μικρὰν Ν ο ε λ λ α ν Κ ο υ ζ ῆ ν, ἡ ὁποῖα παίζει θαυμάσιον μανδολίνον, καὶ τὴν μικρὰν Μ α γ δ α λ η ν ἢ Γ α ρ ω δ ῆ λ, ἡ ὁποῖα, ἂν καὶ εἴη μὲν δὲ ἰσχυρῶν, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρευρέθη ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἐνὸς Δημοτικοῦ Ἰηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσῃ τέχνῃ ἔκαμαν τὰ ὠραία χάρτινα χειροτεχνήματά των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. Ἐθαύμασα μίαν ἀνοδοδέσμη, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούναν, ἀπὸ ἑνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικά ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποῖαν κατεσκευάσεν ἐκεῖ ἔμπροσ μου ἑνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκῆρυξεν αὐτὴ ἡ Ἐκθεσις μεταξὺ ἄλλων τῶν Παρισινῶν παιδιῶν. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμνηχανίαν θὰ εὐρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν! . . . Εἶδα ἀκόμη . . .

Ἀλλὰ φυσικὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σας εἶπω τί εἶδα καὶ τί δὲν εἶδα, εἰς μίαν μόνον ἐπιστολὴν. Καὶ οὐτε εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἐπεκτείνω, διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μου ἀναγγέλλουν ὅτι τὸ ἀερόστατον εἶνε ἐτοιμὸν, καὶ πρέπει νὰ φύγω διὰ τὰς Ἀθήνας.

Λοιπὸν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καλὴν ἐντάμωσιν. Ἄν παρέλειπα τίποτε ἐνδίαφρον, ἴσως θὰ σας τὸ εἶπω ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, — ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ κάμνη πολλὴν ζήτησιν, διότι αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι εἶχαμεν δροσιάν καὶ ἐκαλοσυνεῖσθα.

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ**

Ἀγαπητοὶ μου,

Ἦκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν Ἐκθεσιν πολλὰς ὠραίας διαλέξεις ἠκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματος χάριν τὴν μικρὰν Ν ο ε λ λ α ν Κ ο υ ζ ῆ ν, ἡ ὁποῖα παίζει θαυμάσιον μανδολίνον, καὶ τὴν μικρὰν Μ α γ δ α λ η ν ἢ Γ α ρ ω δ ῆ λ, ἡ ὁποῖα, ἂν καὶ εἴη μὲν δὲ ἰσχυρῶν, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρευρέθη ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἐνὸς Δημοτικοῦ Ἰηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσῃ τέχνῃ ἔκαμαν τὰ ὠραία χάρτινα χειροτεχνήματά των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. Ἐθαύμασα μίαν ἀνοδοδέσμη, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούναν, ἀπὸ ἑνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικά ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποῖαν κατεσκευάσεν ἐκεῖ ἔμπροσ μου ἑνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκῆρυξεν αὐτὴ ἡ Ἐκθεσις μεταξὺ ἄλλων τῶν Παρισινῶν παιδιῶν. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμνηχανίαν θὰ εὐρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν! . . . Εἶδα ἀκόμη . . .

Ἦκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν Ἐκθεσιν πολλὰς ὠραίας διαλέξεις ἠκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματος χάριν τὴν μικρὰν Ν ο ε λ λ α ν Κ ο υ ζ ῆ ν, ἡ ὁποῖα παίζει θαυμάσιον μανδολίνον, καὶ τὴν μικρὰν Μ α γ δ α λ η ν ἢ Γ α ρ ω δ ῆ λ, ἡ ὁποῖα, ἂν καὶ εἴη μὲν δὲ ἰσχυρῶν, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρευρέθη ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἐνὸς Δημοτικοῦ Ἰηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσῃ τέχνῃ ἔκαμαν τὰ ὠραία χάρτινα χειροτεχνήματά των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. Ἐθαύμασα μίαν ἀνοδοδέσμη, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούναν, ἀπὸ ἑνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικά ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποῖαν κατεσκευάσεν ἐκεῖ ἔμπροσ μου ἑνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκῆρυξεν αὐτὴ ἡ Ἐκθεσις μεταξὺ ἄλλων τῶν Παρισινῶν παιδιῶν. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμνηχανίαν θὰ εὐρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν! . . . Εἶδα ἀκόμη . . .

Ἦκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν Ἐκθεσιν πολλὰς ὠραίας διαλέξεις ἠκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματος χάριν τὴν μικρὰν Ν ο ε λ λ α ν Κ ο υ ζ ῆ ν, ἡ ὁποῖα παίζει θαυμάσιον μανδολίνον, καὶ τὴν μικρὰν Μ α γ δ α λ η ν ἢ Γ α ρ ω δ ῆ λ, ἡ ὁποῖα, ἂν καὶ εἴη μὲν δὲ ἰσχυρῶν, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρευρέθη ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἐνὸς Δημοτικοῦ Ἰηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσῃ τέχνῃ ἔκαμαν τὰ ὠραία χάρτινα χειροτεχνήματά των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. Ἐθαύμασα μίαν ἀνοδοδέσμη, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούναν, ἀπὸ ἑνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικά ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποῖαν κατεσκευάσεν ἐκεῖ ἔμπροσ μου ἑνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκῆρυξεν αὐτὴ ἡ Ἐκθεσις μεταξὺ ἄλλων τῶν Παρισινῶν παιδιῶν. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμνηχανίαν θὰ εὐρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν! . . . Εἶδα ἀκόμη . . .

Ἦκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν Ἐκθεσιν πολλὰς ὠραίας διαλέξεις ἠκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματος χάριν τὴν μικρὰν Ν ο ε λ λ α ν Κ ο υ ζ ῆ ν, ἡ ὁποῖα παίζει θαυμάσιον μανδολίνον, καὶ τὴν μικρὰν Μ α γ δ α λ η ν ἢ Γ α ρ ω δ ῆ λ, ἡ ὁποῖα, ἂν καὶ εἴη μὲν δὲ ἰσχυρῶν, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρευρέθη ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἐνὸς Δημοτικοῦ Ἰηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσῃ τέχνῃ ἔκαμαν τὰ ὠραία χάρτινα χειροτεχνήματά των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. Ἐθαύμασα μίαν ἀνοδοδέσμη, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούναν, ἀπὸ ἑνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικά ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποῖαν κατεσκευάσεν ἐκεῖ ἔμπροσ μου ἑνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκῆρυξεν αὐτὴ ἡ Ἐκθεσις μεταξὺ ἄλλων τῶν Παρισινῶν παιδιῶν. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμνηχανίαν θὰ εὐρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν! . . . Εἶδα ἀκόμη . . .

ἄλλο ἤθελα, τί ἄλλο ὠνειρευόμην τόσον καιρὸν τώρα, καὶ δὲν μου ἔλειπε παρὰ ἡ εὐκαιρία; Ἰδοὺ τέλος πάντων, ἦλθε καὶ αὐτὴ! Ἐδέχθη προθύμως, καὶ ἐδώσαμεν συνέντευξιν διὰ τὰς δέκα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Τροχιόδρομου.

Τὸ εἰσιτήριο ἦτο διὰ πέντε ἄτομα, καὶ ἦρα τοὺς δύο φίλους μου μαζί με δύο φίλους των, ξένους καὶ αὐτοὺς. Μὲ τὸν Τροχιόδρομον ἐπήγαμεν εἰς τὸν Μακρυγιάννη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν Ἀκρόπολιν πεζῶ. Ἐπροτιμήσαμεν αὐτὸ τὸ δρομολόγιον, διότι θὰ μας ἐφαίνετο ἡ ἐκδρομὴ ποιητικώτερα, ἂν ἐπεριπατούσαμεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν σελήνην. Ἄλλως ἢ λεωφόρος τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ δρόμος τοῦ πρόσκυνήματός μας, ἦτο ἔρημος σχεδὸν τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ τοῦτο προτίθετον εἰς τὴν ἐντύπωσιν. . . Εἰσῆλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀνηφορικὸν δρομίσκιον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἰσοδὸν. Εἶχαμεν ὄλοι τὴν ἀνυπομονήσιν τῶν μεγάλων θεαμάτων, ὅμοιαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται τὰ παιδιά πρὸ τῆς καταβίβασμένης αὐλαίας τοῦ θεάτρου, ἢ πρὸ τοῦ κλειστοῦ φακοῦ τοῦ πανοράματος. . . Εὐτυχῶς ὁ φύλαξ δὲν ἐνύσταζε, καὶ ἡ θύρα ἦνοιξεν ἀμέσως. Ὑπὸ τὸ ἡμίφως τῆς εἰσοδοῦ, ἐν ᾧ ἄνωθεν ἔλαμπον αἱ πελώριαι στήλαι σεληνοφώτιστοι, ἤρχισαμεν νὰ νεραιχῶμεθα ἐπιτόνως τὴν μεγάλην καὶ ἐφθαρμένην κλίμακα τῶν Προπυλαίων. Εἰσεχωρήσαμεν ὑπὸ τὰς στήλας, καὶ πατοῦντες ἐπὶ συντριμμάτων μαρμάρων, ἐξῆλθον οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὸν Παρθενῶνα. . . Ἐρημιά ἄκρα καὶ σιγῆ. Ἐκτὸς τῶν φυλάκων, δύο ἢ τρεῖς μόνον ἐπισκέπται. . .

Θέλετε τώρα, ἀλήθεια, νὰ σας περιγράψω τὸ θέαμα;

Ἄλλοι μόνον εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται! . . . Καὶ ὅμως, ὁ σκοπός μου ὅταν ἤρχισα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ἦτο νὰ σας δώσω μίαν ἰδέαν τοῦ θεάματος, νὰ σας ἀναβιβάσω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὴν νύκτα, νὰ σας παρουσιάσω τὸν Παρθενῶνα σεληνοφώτιστον, νὰ σας δείξω κάτω τὴν ἀπέραντον πόλιν κοιμωμένην, νὰ σας παραστήσω ἐπάνω τὴν ἄλλην πόλιν ἀφυπνιζομένην εἰς τὴν φαντασίαν, νὰ σας θαμβώσω μετὰ τὴν λάμψιν τῶν ἀθανάτων μαρμάρων, νὰ σας κάμω νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ζωὴν τῶν νεκρῶν αὐτῶν συντριμμάτων, νὰ σας μεταδώσω τὴν ἐντύπωσιν τοῦ νυκτερινοῦ πρόσκυνητοῦ, τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν, τὴν θέαν του ρεμβῆν, τὴν οὐρανίαν του ἔκστασιν. . .

Τίποτε! εἶνε ἀδύνατον! Κάθε ἀπίπειρα θὰ ἦτο ματαία, διότι δὲν ὑπάρχουν λέξεις δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. . .

Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐτολμοῦσα, νὰ φαντάζωμαι τὸ

θέαμα! . . . Ὡ πόσον ἀδύνατος ἐφάνη ἡ φαντασί μου, πόσον ἡ πραγματικότης ἐκείνη ἦτο ἀνωτέρα τοῦ ὀνείρου!

Διότι εἶδα πραγματικῶς τὸ ὠραιότερον θέαμα, ἄφ' ὅσα ἔτυχε νὰ θαυμάσω εἰς τὴν ζωὴν μου.

Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχη τόσον τελεία καλλονὴ, τόσον ἀνέκφρατος μαγεία, ἐπάνω εἰς ἑνα βράχον, ἐσαρμμένον ἀτάκτως με μαρμάρινα ἐρείπια. . .

Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦτο ἔμπροσ μου τόσον καιρὸν, ὅτι ἠμποροῦσα νὰ το ἀπολαύσω μετὰ τὴν μεγαλύτεραν εὐκολίαν ὅποτε ἤθελα, καὶ ὅτι τὸ ἀνεβάλλα ἀπὸ φεγγάρι σὲ φεγγάρι. . .

Τοῦλάχιστον, ἂν ἡ ἐπιστολὴ μου αὐτὴ ἐνέπνευσε τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀναγνώστας μου νὰ νέλθουν καμμίαν σεληνοφώτιστον νύκτα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν! . . . Τότε θὰ παρηγορούμην κάπως, ποῦ δὲν ἠμπούρεσα νὰ περιγράψω τὸ ἀπερίγραπτον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἑνας σοβαρὸς ἄνθρωπος με ἱερατικὸν ἔνδυμα, ὁ ὁποῖος ἕως τότε ἐπέκειτο πλησίον τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος, ἐπλησίασε τὸν ὑποκόμητα καὶ τὸν εἶπε:

— Δὲν νομίζετε ἀλήθεια, ὅτι ὁ Γάστων φέρεται ὡς μικρὸς ἦρως εἰς τὴν λαϊκὴν αὐτὴν διαδήλωσιν; Ἀπαντᾷ εἰς τὰς μυριάς εὐχὰς τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων χωρὶς δειλίαν ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὑπεροφίαν. Δὲν ἐννοῶ ὅμως τόσον καλὰ τὴν διδάλεχτον αὐτοῦ τοῦ τόπου. Τί καλὸν ἄρὰ γε νὰ τοῖς εἶπε, ποῦ φωνάζουν τώρα ὄλοι ἔτσι δυνατὰ: «Ναί, ἀλλὰ θὰ εἴσθε πάντοτε ὁ Γάστων μας, ὁ Γάστων τῆς Μαζέρης!»

— Δὸν Ἰουστῆνε, ἀγαθὲ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης με μελαγχολικὸν μείδιμα: δὲν θὰ ἐκρίνετε τὸν μαθητὴν σας τόσον φρόνιμον, ἂν ἐννοοῦσατε τοὺς χιμαιρικοὺς λόγους, με τοὺς ὁποῖους ἐξῆναψε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν νέων τῆς Μαζέρης. Ἐν ᾧ τὸν συνέχισαν ποῦ εἰ μὴ μάλιστε καὶ σοῦ ἐφῆρες σπαθάνι, ἐκεῖνος τοῖς εἶπεν ἀτολμῶς: «Ὅταν θὰ φέρσω μεγαλήτερον, θὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸν πόλεμον. Θὰ ἐκστρατεύσωμεν μαζί! Ὅσα ὑπάγωμεν παντοῦ, ὅπου ἡ Γαλλία ἔχει ἐχθρούς! Ὅσα ὀμιλήσῃ διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά μας ὀλόκληρος ὁ κόσμος, καὶ δὲν θάποκτῆσω νέον τίτλον εἰς τὴν κομητείαν, χωρὶς νὰ συμμερισθῆτε τὴν τιμὴν καὶ τὸ κέρδος!» Καὶ εἰς αὐτὰ ἐπάνω, ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος καυχᾶται διότι ὁ υἱὸς μου ἐγεννήθη ἐδῶ, ἀνέκραξε:

«Ναί! ἀλλὰ θὰ εἴσθε πάντοτε ὁ Γάστων μας, ὁ Γάστων τῆς Μαζέρης!» — Ὁ παρδῆποτε, αὐτὴ ἡ σκηνὴ παρατείνεται πολὺ διὰ τὴν θυγατέραν μου Ἐρμάνην καὶ διὰ τὴν ἀνεψιάν σας Ἀδελαΐδα, τῶν ὁποῖων τὰ μούλια ἤρχισαν νὰ γριεβοῦν.

Τῶνόντι, τὰ ζῶα τῶν κυριῶν, αἱ ἰσοῖαι κατεῖχον τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς συναδείας, τρομάξαντα ἀπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους, ἤρχισαν νὰ νησυχοῦν. Δύο ἱπποκόμοι ἐπέξευσαν ἀμέσως καὶ τὰ ἐκράτησαν ἀπὸ τοὺς χαλινούς. Τότε ὁ Γάστων, μετὰ τὸ πρόσωπον ἀκόμη ἐρυθρὸν, ἔσεισε τοὺς μακρούς του βοστράχους, ἐφόρεσε τὸν περλιθῖον του μετὰ τὸ ἐκ περλιθῖον ἐρωδιῶν λορίον, διημέτησε τὸ περλιθῖόν του καὶ τὸν ζωστήρα του, τὰ ὁποῖα ἐτάραξε κάπως ὁ ἐνθουσιώδεις συνωστισμός, καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον του νὰ προχωρήσῃ — σωστὸν ἄριον, καὶ κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Ζητῶ κραυγαὶ αὐστηρῶς τυπικαί, ἐκ

« Τῆ ἐπαρουσίασε τὴν λεκάνην διὰ νὰ νερῆ » (Σελ. 234, στίλ. β'.)

καθήκοντος καὶ ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἐχαίρεισαν κατόπι τὴν παρέλασιν τῶν κυριῶν. Δύο ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ψυχρότητος ταύτης. Πρῶτον, ἡ δεσποινὶς Ἐρμάνη, τρία ἔτη μεγαλητέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἐθεωρεῖτο κοινῶς ὡς πλάσμα ὑπερήφανον, ὑπεροπτικόν, ἀκατάδεκτον, καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἐλαττώματα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν συγχωροῦν εὐκόλα οἱ ὑποτελεῖς εἰς τοὺς ἄρχοντας. Δεύτερον, ἀπῆρσεν εἰς τὸ πλῆθος μίαν λεπτομέρεια τῆς περιβολῆς: Κατὰ μίμησιν τῶν κυριῶν τῆς Βενετίας, τόσον ἡ θυγάτηρ τοῦ ὑποκόμητος, ὅσον καὶ αἱ δύο ἀκόλουθοί τῆς, — ἡ γηραιά τῆς παιδαγωγῶς κυρία Δέ-Ρεσάκ, καὶ ἡ νεαρὰ δεσποινὶς ἐπιτῶν τιμῶν Ἀδελαΐς, — συνειθίζαν ταξενδεύουσαι νὰ φοροῦν πρωσωπίδας ἀπὸ μαῦρον βελούδον, διὰ νὰ διατηρηθῶν ἀν-

τηρὸν τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου των. Ἀμα ἐπλησίασαν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἡ Ἀδελαΐς ἐσπευσε νὰ φαιρέσῃ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγὼμαζε γελῶσα ἀψευτικὸ μούτρο, ἢ γηραιὰ κυρία Δέ-Ρεσάκ ἔκαμε τὸ ἴδιον, καὶ μόνη ἡ Ἐρμάνη ἔμεινε προσωπίδοφορος.

Οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς Μαζέρης ἐτρόμαξαν κάπως πρὸ τοῦ μύθου ἐκείνου ἐμπλάστρου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἠμπόδιζε νὰ ἴδουν τὸ πρόσωπον τῆς εὐγενεῦς δεσποινίδος. Ὁλόκληρος ἡ συνοδεία εἶχεν εἰσελθῆ πλέον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἐκεῖνοι συνεζήτησαν ἀκόμα, διὰ τὴν τάχα ἡ κόρη τοῦ ὑποκόμητος ἐσκεπαζε τὸ πρόσωπόν τῆς; διὰ νὰ κρύψῃ καμμίαν παραμύρρωσιν τῶν ἀρτίων του χαρακτηριστικῶν, ἢ διὰ νὰ μὴ το βεβηλώσουν τὰ βλέμματα τῶν ὑποτελῶν; . . .

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ ὁ ἡγούμενος τῆς Βουλθόννης ἐκράτει τὸν ἀναβολέα τοῦ εὐγενεῦς τοῦ Αὐθέντου, βοηθῶν αὐτὸν νὰ

πεζεύσῃ, — ἦτο τοῦτο συνήθεια παλαιὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ἰδρυθὲν ὑπὸ τῶν προγόνων τοῦ Ἰωάννου Δεφουᾶ, — ἑνας ἄλλος καλόγηρος ἐσπευδε νὰ προσφέρῃ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Γάστωνα. Ἀλλὰ τὸν προσέλαβεν ὁ Ἰωδῆνος, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποῦ ἐρρίφθη ὁ υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος, ὄχι διότι εἶχεν ἀνάγκην βοήθειας, ἀλλ' ἀπὸ ὀρμὴν χαρᾶς, ποῦ ἐπανέβλεπεν ἐκεῖ ἔξωφρα τὸν καλλιτερόν του φίλον.

— Ὡ, Ἰωδῆνε, τῷ εἶπεν ἐν ᾧ ἐπρωχώρου μαζί πρὸς τὸν ξενῶνα, ὀλίγα βήματα ὀπισθεν τοῦ ὑποκόμητος καὶ τῆς θυγατρὸς του, ὦ, Ἰωδῆνε, πόσον θὰ ἐστενωχωροῦμαι χωρὶς ἐσὶ! οὔτε τὰ μαθήματα, οὔτε αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶχον πλέον τὸ ἴδιον θέλητρον δι' ἐμέ, ἀφῆκε μὲ ἄφισες μόνον. Δι' αὐτὸ παρεκάλεσα πρ-

λύ τον πατέρα μου να μή μας ξαναχωρίσει. Και σύ δεν θά έβλεπες την ώραν πότε νάνταμωθούμε, άλλθθια; Και αυτό δεν σ' έκαμε να έλθης εδώ να μας προυπαντήσης; ε;

—Μάλιστα, κύριε, απεκριθή ο 'Ιωθήςνος με κάποιαν άμμηχανίαν, μασσών τα λόγια του. "Επειτα μ' έπροσκάλεσε και ο Δόν 'Ονοράτος διά μίαν μικράν υπηρεσίαν πού θέλει από έμέ.

—"Εκαμες πολύ καλά να ευχαριστήσης τον 'Ηγούμενον, ο οποίος υπήρξεν ε πρώτος σου διδάσκαλος. "Εχω όμως σπουδαία νέα να σου αναγγελώ, 'Ιωθήςνος. Ο πατέρας μου θά κάρη, τώρα ένα ταξείδι, και όσον θά λείπη, έγω θά είμαι πυργοδεσπότης εις τό Βέρναζον. Μού έμπιστεύεται την ασφάλειαν της αδελφής μου και των ανθρώπων μας, έννοείται όμως ότι θά συμβουλευάμαι και θακούμαι πάντα τον δόν 'Ιουστίνον. Λοιπόν, 'Ιωθήςνος, αυτό πού επιθυμούμεν, πού όνειρευόμεθα τόσον καιρόν, θά είμεθα ελεύθεροι να το εκτελέσωμεν. Οι μικροί βασκοί, με τους όποιους επαίξαμεν τον πόλεμον, δεν θα έχουν πλέον ξύλινα όπλα. "Αν θέλουν να πάρουν όπλα αληθινά, θά τους ένώσω με τους όπλοφόρους μας και θά γυμναζώμεθα έξω εις την πεδιάδα ή εις τον περιβολον των όχυρωμάτων. Θά διοργανίζωμεν άγώνας, θά κυνηγώμεν εις τό δάσος, θά διατρέχωμεν την χώραν, και θά κτυπώ παντού την άδικίαν. Βλέπεις, 'Ιωθήςνος, τί ευχάριστον καλοκαίρι θα περάσωμεν, και πόσον σ' χρειάζομαι άμέσως, διά να κανονίσωμεν μαζί την νσαν αυτήν ζωήν. "Επίέ μου, 'Ιωθήςνος, τί νέα έχομεν από τα περίχωρα του Βέρναζου;

—Οι 'Ισπανοί του Ρουσιγιών έπετήθησαν πάλιν κατά των άνθρακων της 'Ερλής, άπήνητην ο 'Ιωθήςνος. 'Ερονεύθησαν μερικοί και από τα δύο μέρη, και όταν οι 'Ισπανοί υπεχώρησαν νικημένοι, ήπειλησαν ότι θά επανέλθουν πολυαριθμότεροι και θά καταστρέψουν τό χωρίον.

Διά ζωηρού κινήματος της κεφαλής, ο Γάστων έσεισε τους μακρούς του βοστρύχους. Τό λευκόν του πρόσωπον έκοκκίνησε, και οι γαλανοί του όφθαλμοί εξέστραψαν από άγανάκτησιν, από άνδρείαν.

—"Ω, 'Ιωθήςνος, άνέκραξε, τί εύτυχε πού θά ήμεθα, αν μας έδίδετο άφορμή να υπερασπισθώμεν κατά των άδικων και ληστρικών επιθέσεων, τους αγαθούς κατοίκους της 'Ερλής μας. Τί εύτυχία, να τραβήξωμεν μία φορά τό σπαθί μας αληθινά, και όχι όπως έως τώρα εις τα γυμνάσια και εις τας παρατάξεις!

Την στιγμήν εκείνην έφθασαν εις την αίθουσαν, όπου ήτο παρατεθειμένον τό γεύμα. Ο 'Ιωθήςνος έπήρε μίαν λεκάνην άργυράν, έν άργαίον με άνδονερν και έν χειρόμακτρον κεντητόν. Πλησι-

άσας την δεσποινίδα 'Ερμάνην, έγονάτισε τό ένα πόδι εμπρός της, ως άπήτη ή έθυμοτυπία, και τη έπαρουσίασε την λεκάνην διά να νιρθή. Η νεάνις έβρεξε τους δακτύλους της μειδιώτα ευμένως, διότι όσον υπερήφανος ήτο διά την θέσιν της και αυστηρά όταν έβλεπε ότι δεν την έσέβοντο πολύ, άλλο τόσον ήτο συγκαταβατική προς τους ανθρώπους, τους άφοσιωμένους εις αυτήν και εις τους συγγενείς της, ιδιαίτέρως δε προς τον 'Ιωθήςνον, τον σωτήρα του αδελφού της.

—Δέν έπαιρνενα, είπα, να εύρω τον ακόλουθόν μου εις τό Μοναστήρι της Βουλδόννης. 'Ελογάριαξα ότι θά τον ξαναϊδώ μόνον εις τό Βέρναζον. Πώς έγινεν αυτό και εύρέθηκες εδώ;

—Ο δόν 'Ονοράτος θά με δανεισθή, όλίγας ήμέρας από τον κύριον υποκόμητα, διότι έχει να με στείλη κάπου, κατά τα μέρη της Τάρθης, απεκριθή ο 'Ιωθήςνος.

Και όμιλών ούτω, ο νεανίσκος εκύτταξε την συνοδόν της 'Ερμάνης, την χαριτωμένην 'Αδελαιδα, διά την όποιαν ή άναγγελία αυτή πρέπει να είχε κάποιαν ιδιαίτεράν σημασίαν, διότι έμειδίασε μυστηριωδώς.

—"Α, ώστε λοιπόν, είπεν ή 'Ερμάνη με δυσπάρσειαν, θαφίσης την υπηρεσίαν του Γάστωνος και την ιδιικήν μου, σύ, ελεύθερος άνθρωπος της Μαζέρης, διά να γίνης δούλος του 'Ηγουμενού; Και αυτήν ακριβώς την στιγμήν πού φθάνομεν εδώ; Δέν ειξεύρω τί θά πη ο Γάστων, άλλ' ίδου πώς σε τιμωρώ έγω!

Και άποσύρουσα τας χείρας από τό άνδονερν, πριν να τας σπογγίση, διά ζωηράς κινήσεως των δακτύλων, έρριψε κατά πρόσωπον του 'Ιωθήςνου όλόκληρον ράντισμα σταγώνων μικρών. Έκείνος έδέχθη την εύώδη βροχήν μειδιών, αλλά χωρίς να είπη τίποτε προς δικαιολόγησίν του.

Η κυρία Δε-Ρεσάκ, ή γηραιά παιδαγωγός της 'Ερμάνης, ένιψε κατόπι τας χείρας της με την συνήθη της σοβαρότητα. "Επειτα ήλθεν ή σειρά της 'Αδελαιδος.

—Λοιπόν τό κατορθώσατε; έψιθύρυσεν, έν φ' ο 'Ιωθήςνος έχυνην επί των λεπτών της δακτύλων τό υπόλοιπον του άνθονέρου.

—Ναι, απεκριθή ο 'Ιωθήςνος' αλλά ποίος θά με υπερασπισθή, αν ο κύριός μου Γάστων εξοργισθή εναντίον μου; Διότι είμαι βέβαιος, ότι ή άπουσία μου θά τον θυμώσῃ...

—'Εγω αναλαμβάνω, και ή 'Ερμάνη θά με βοηθήσῃ, είπε ζωηρώς ή 'Αδελαις. Την στιγμήν εκείνην ή φωνή της γράϊας Δε-Ρεσάκ άντήχησεν αυστηρά: —Διατί άργαίτε τόσον, 'Αδελαις, να έλθετε να καθήσατε εις την θέσιν σας;

Ο δόν 'Ονοράτος περιμένει να παύση ή φλυαρία, διά να είπη την προσευχήν... Η 'Αδελαις έτραξεν άμέσως εις τό σκαμνίον με τή μεταξωτόν μαξιλάρι, επί του οποίου εκάθησε πλησίον της παιδαγωγού. Ο δέ 'Ιωθήςνος έστάθη όπισθεν της εκ γλυπτού ξύλου καθέδρας της νεαρής του κυρίας, άπέναντι της όποιας, από την άλλην πλευράν της τραπέζης, ο Γάστων τψ έμειδία μακρόθεν.

("Επεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Τίτλος: Ύδα σελ. 227)

—Τον ακόλουθω εις τες φλόγες, εξακολουθεϊ παραληρών ο μπάρμπα-Σταύρος, εκείνος εμπρός, έγω κατόπιν... "Α! Θεέ μου! τί καπνός! πνίγει... με έπνιξε... Καυμένος πατέρας! πώς φωνάζει!... Τόν έχασα... ούφ καπνός!... ζέστη!... φλόγες!... ούφ θά σκάσω!... Να ή φωνή του παιδιού... Τό εύρηκα... τό πῆρα 'ς την άγκαλιά... φεύγω... "Αχ! μία πόρτα... ένα παράθυρο... Ποίός φωνάζει εκει;... θά είνε ο πατέρας του... έσκακά... επνίγηκα... να ή σκάλα... άχ! καιεται! εμπρός... θάρρος... πρέπει... να σωθώ... είμαι μέσα εις τες φλόγες, άχ!... με βρέχουν... Θεέ μου, τό παιδί δεν άναπνέει... ναύαι 'στο δρόμο... ο πατέρας του πού είνε;... πού είνε;... κανείς δεν φαίνεται... "Αχ! δεν άναπνέει... όχι συνήλθεν, ή καρδιά του κτυπά, ως φύγω εις άέρα καθαρόν, άχ! Θεέ μου, τίγος είνε;... "Εγινα πατέρας εκ τύχης... ή συμφορά μου έχάρισε τέκνον... Θά τό λέγω Κίμωνα, όπως ήκουσα τον πατέρα του μέσα εις τες φλόγες να τό φωνάζη...

Έσιώπησεν εξηγητημένος... Γύρω του ο κύριος Φίλιππος προσεπάθει να επαναφέρη εις τον έαυτόν της την λιπούτομον κυρίαν 'Αθηνά, ένω ή 'Αγλαία και ή Κλειώ ώλοφύροντο.

Αί υπηρέτριαι επήγζινον και ήρχοντο με όξος και άρώματα, δε αίφνης εισήλθεν έν παιδίον ένδεδυμένον την στολήν του 'Ορφανοτροφείου. "Ητο ο Κίμων, τον οποίον έφερον έν τψ μεταξύ.

Όταν είδε τον μπάρμπα-Σταύρο εις εκείνην την θέσιν, ήρχισε να 'δδύρηται και έπεσεν επί της κλίνης.

—Νάτο, νάτο! επανέλαβε παραληρών ο μπάρμπα-Σταύρος και υπεγειρόμενος... "Νάτο, θαρρείς τώρα πού περάσα δέκα χρόνια, πώς είνε τό ίδιο, φασκωμένο όπως ήταν... θαρρείς είμασθε άκόμη 'στην Πόλι, πού τό ανατρέφω με τό γάλα της κασίκας... θαρρείς και τό βλέπω 'ς την άγκαλιά της κυράς 'Ελένης, εδώ 'στην 'Αθήνα... θαρρείς και τό-

βα είνε ή πρώτη ήμέρα πού τώβαλα εις του Χατζή-Κώστα... "Αχ! και πού να ξεύρη πώς δεν είμαι έγώ ο πατέρας του!... Ο Κίμων έλλαιεν απαρηγόρητα, όταν ήσθάνθη τον έαυτόν του εις τας άγκαλάς της κυρίας 'Αθηνάς!

—"Α! παιδί μου, τψ έλεγε, ποίος θά μου έλεγεν ότι θά σε έχανα εις την Κωνσταντινούπολιν, εις την δυστυχίαν εκείνην της πυρκαϊδας, διά να σ' επανεύρω εις τας 'Αθήνας, εις την δυστυχίαν του θανάτου του καλού αυτού ανθρώπου.

Και κατησπάζετο τό τέκνον της, διότι αυτό ήτο εκείνο, τό όποιον ένόμισεν ότι έχασεν εις την πυρκαϊάν και τό όποιον έσωσεν ο μπάρμπα-Σταύρος τυχαίως τότε. Και τό επανεύρισκεν ή δυστυχής μήτηρ μετά δέκα έτη εις 'Αθήνας, ως τό πλέον έρημον του κόσμου όρφάνόν, εθρι σκόμενον εις τό όρφανοτροφείον του Χατζή-Κώστα! Και τό επανεύρισκε παρά την έπιθανάτιον κλίνην του μπάρμπα-Σταύρου, ο οποίος τόσον καλώς έφάνη εις όλην του την ζωήν προς αυτήν, και τόσον ευεργέτης διαν απέθνησκε.

Και ο κύριος Φίλιππος κατησπάζετο τον μπάρμπα-Σταύρο, κλάζων: —Ζήσε ευεργέτα μου, ζήσε... "Αλλ' ο μπάρμπα-Σταύρος ήτο πλέον εξηγητημένος και ήδη εξέπνευσεν...

Και πριν άφήση την τελευταίαν του πνεχή, ως εάν συνήλθε διά μίας, συνεκέντρωσεν όλας του τας δυνάμεις και άτενίσας τον κύριον Φίλιππον, όστις τον ένγγαλιζέτο:

—Πώς μοιάζεις, είπε με φωνή ασθενή, του πατέρα του Κίμωνος! θαρρώ πώς τον βλέπω μέσα 'στες φλόγες και τους καπνούς!... "Ασπρισες όμως, και μένε, ασπρισες... έγέγρασες. Ο μπάρμπα-Σταύρος εξέπνευσεν!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ 'ΑΘΗΝΑΣ, κατά τό έτος εκείνο, δεν έμνηκεν ούτε κλωνοράκι άνθους άμυγδαλής. Ο μπάρμπα-Σταύρος, όστις τά έφερον άλλοτε, κοιμάται τώρα τον αιώνιον ύπνον, και τό χιόνι και ή παγωνιά, πού τον έφόνευσαν, έμάραναν και τας άμυγδαλάς και ούτε μία ήθησαν εις τους 'Αμπελοκήπους.

Και όμως, ή 'Αγλαία και ή Κλειώ έπορευθήσαν εκει και εύρον δύο μόνον άνθη, τά όποια έφύλαξαν ως κειμήλιον διότι αυτά, λέγονται, έγιναν άφορμή να γνωρίσουν τον μπάρμπα-Σταύρο, ο οποίος τας ελάτρευσεν ένδωφ έξη και τας έχάρισεν, όταν απέθνησκε, τον πολύτιμον αδελφόν των Κίμωνα.

Τό κτήμα, τό όποιον εκάλλιέργει ο μπάρμπα-Σταύρος, ήγοράσθη εις άνάμνησιν γλυκεϊαν και θλιβεράν από τον κακόν εκείνον ιδιοκτήτην, τον Φαλιθην, υπό του κυρίου Φίλιππου κατά περάλλη-

σιν της κυρίας 'Αθηνάς. 'Εκτίσθη εκει ώραια έξοχική οικία, εις ήν διέρχεται τό θέρρος όλη ή καλή οικογένεια. Ο κήπος άνεκαινίσθη τελείως, αι δε άμυγδαλαί άφθόνως φυτευθήσαν, διαχύνουν τό γλυκύ άρωμά των όσάκις άνθίζουν, εις όλην την άμυγδαλίαν, και πληροϋσιν αυτήν εύωδίας. Κατέστη τό ζήλευτότερον κτήμα εις τους 'Αμπελοκήπους.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΓΩΝΙΑΝ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ, κομφαί σιδηρά κιγκλίδες χωρίζουν όλίγον τόπον κατάφυτον, και καθ' όλον τό διάστημα του έτους υπό άνθέων πληρούμενον.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΡΑΓΜΑΤΟΣ ΛΕΥΚΗ και απλουστάτη πλαξ δεικνύει τό μέρος όπου έτάφη ο μπάρμπα-Σταύρος. 'Από της σιαχούσης τον τάφον άμυγδαλής φανός έρυθρός χύνει τό μελαγχολικόν του φως.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΟΡΑΙΔΕΣ φροντίζουν να μη λείψη ποτέ τό έλαιον από τον φανόν και τά άνθη από τον τάφον. Ο Κίμων καθ' έσπέραν φέρει εκει ώραιαν άνθιδέσμη, και γονατίζων έναιποθεύει αυτήν επί της πλακός, ήτις κρύπτει τον άλλον πατέρα του. Τα χείλη του ευγνώμονα φθυρίζουσι μίαν προσευχήν διά τον σωτήρα του, τον ευεργέτην του.

ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΚΤΗΜΑ, εις τον μικρόν εκείνον χώρον του κτήματος αυτού, φαίνεται ζωντανή ή εικών της ευγνωμοσύνης μίας όλοκληρου οικογενείας.

ΚΑΛΑΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο θεός, του μικρού Τσοτού, βλέπων αυτόν κλαίοντα, τον έρωτά: —Γιατί κλάεις, 'Τοτό; —"Όλοι οι μικροί φίλοι μου έχουν διακοπές, και έγω δεν έχω, να! —Και γιατί, άγάπη μου, δεν έχεις έσύ διακοπές; —Γιατί δεν πηγαίνω άκόμα 'ς τό Σχολείο! "Βαθιά από του 'Ατασίου Ρόδου.

ΑΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΗ - πρώτη ή 'Επιμεράδα ένεγράφη διά την Β' Σειράν των 'Διηγημάτων, και έστειλε μάλιστα ιδιόν της όλοσδεύλου Δελτίον 'Εγγραφής τό όποιον λέγει τά εξής: «Κύριε Θεοπόλε. Σίς στέλλω τά εγκάρδια συγχαρητήρια μου διά τά ώραία σας διηγήματα. 'Υστερα από αυτά, δεν δύναμαι παρά να έγγραφω και εις την Δευτέραν Σειράν, και ός περικαλώ να με έγγραφάτε. "Επιμεράδα... "Όστε λοιπόν άς το είξεύρη ότι είνε πρώτη, και άς δεχθώ και τά ιδιικά μου συγχαρητήρια διά την φιλομουσίαν της.

Μικρά Μυστικά σου. Μ' ευχαρίστησιν μεγάλην άνανώνσω και τους στίχους σου. Πλοίων του Δουναβίου, ή συμβουλή του φίλου σου εκείνου δεν μου φαίνεται πρώτον κακή, τώρα τας διακοπές να κοιμάται στον θέλγη να τρώγη στον θέλγη και να διαβάξη στον θέλγη. "Υπό τον όρον όμως να μη θέλγη να κοιμάται περισσότερο από 8 ώρας, ύτα να τρώγη μέχρι κέρου, ούτε να διαβάξη λιγώτερον από 4 ώρας. Τας λοιπές 12 ώρας να διασκεδάξης, να κινώσαι εις τό υπαίθρον ή να ναπαύσασαι.

Από την ώραιαν έξοχήν των Πατησίων, όπου διαμένει ή Αυτοκράτειρα 'Εδδοκία, συλλογίζεται τι θά υποφέρουν με αυτήν την ζέστην όχι ήμετέ οι κάτοικοι των 'Αθηνών, αλλά... οι θερασταί των άμυγδαλιών και των σιδηροδρόμων! 'Αλλ' ήθεα, οι καίμενοι οι άνθρωποι... Και αυτή ή σκέψις της φίλης μου μ' έκαμε να κρηγορήσω όλίγον διά την ζέστην αυτών των ήμερών. Νά πού υπάρχουν x' επιστολαί δρασερα!... με την διαφοράν ότι πολύ άργεί να τας γρήγη ή Αυτοκράτειρα 'Εδδοκία.

Τριανταφυλλένε Κάμπε, θά είδες τί έγράφα εις τό προηγούμενο φύλλον διά τό ζήτημα αυτό. Φαντάσοι, αν εύρίσκετο κανένας κακός βολος, x' έμάθαναν ότι ή Ζωή 'Αναστασίου δεν είνε φέτος συνδρομητέρα, δεν θά έλεγεν ότι δεν έλαχεν τό δικαίωμα να δημοσιεύσωμεν την εικόνα της και να συμμερισθώμεν ούτω ειπέιν τον ήρώδον της; Κατ' ούσαν έπρεπεν ίσως να την δημοσύνω, άφ' ου ή 'Αθωά Παιμείνη ήτο φίλη μου και με αναγνώσκει άκόμη, κατά τύπος όμως όχι.

Νά και ή Στρατηγός Ρίο-δελ-Κουτεντζέ, πού με ένθυμήθη ύστερ' από τόσον καιρόν. Θά τον έμάλωνα διά την άμελείαν του, — άλλ' δε έχη χάριν πού έπηρε πολύ καλόν βαθμόν εις τας εκτελέσεις και πού απέδειξεν ότι είνε επίμηλής. — "Όχι, άγάπη-έ μου, τόμον Βιβλιοθήκης δεν θά εκδώσω φέτος: δεν μας άρκούν τά 'Διηγήματα» του Φαίδωνος;

Δικηγόροι της Νεολαίας, τετραπέρατοι, πολύ έγέλασα με αυτά, τας παρανοήσεις. Αί προτάσεις σας έδημοσιεύθησαν εις άλλο φύλλον. "Όσον διά την πληροφορίαν σας άδυνατώ να την δημοσιεύσω—και πολύ λυπούμαι δι' αυτό. — διότι θά ήθελα τουλάχιστον μισήν στήλην. Δεν ήμπορείτε να την διατυπώσετε συντομότερα; Φανταστήτε αν κάθε φίλος μου ήθελε μισήν στήλην διά πληροφορίας!

Πυρρειοπούλη, δευτέρον τό νέον σου ψευδώνυμον. "Ασπασμοί Πληροφορίας Το Ρόδον του 'Απριλίου πληροφορεί την Μελοδικήν Φωνήν ότι δεν την αναγνωρίζει υπό τό ψευδώνυμον πούτο και κατά συνέπειαν ζητεί τάρχηκά της διά να μήνη ποία είνε' έπισης προτείνει εις τό 'Αρχαίο του Γαλατερή νανταλλάξουν τά όματά των, διότι του άρέσει τό ψευδώνυμόν του. — Τό πωχόν παιδίον της Κωνσταντινουπόλεως, τό όποιον ένεγράφη ή Νασαλγούσα 'Ελληνίς, δέχεται ευγνωμόνος να το στείλη και Δέσμην Μικρών Μυστικών, καθώς και άνταλλαγην με' αυτήν, άφ' ου αυτό θέ την ευχαριστήση — τό Πλοϊον του Δουναβίου ασπάζεται τό έθμα του Δουναβίου και έπιθυμεί να μήνη ιδιόμαί του και την πατρίδα του, διότι δεν είνε σωστόν να περιώ κανείς από ξένον κήμα, χωρίς να ήξυρεϊ πώς είνε ο νοικοκύρης. — Τό Κορινθιακόν Κίμα ασπάζεται τον Μικρόν Γυμνασιόπαιδα και τό Σπήλαιον των Μουσών' έρωτά δε την Διακήν Μαργαρίταν πώς περιώ εις την Κίον. — ή Αυτοκράτειρα 'Εδδοκία ασπάζεται την Μαργαρίτοφρον και Νύμφην του Βορρά. — ή Αδρά της Κερκύρας ζητεί άλληλογραφίαν με την Πικραμένην Καρδούλαν. — ή 'Εθνομος Κόρη ασπάζεται την Σαβήν Γαλανομήταν και 'Ελλίδα των Δυστυχών. — Βίτωρ ο Μαύρος πληροφορεί τον Ριχάρδον Παρίσην ότι τον συναντά πολλάκις καθ' όδον και συχνά τον βλέπει πού περιώ από τό σπίτι του.

— Ἡ Σπασιατικὴ Χειλωνίδα συγκαίρει τὴν Ηπειρωτικὴν Ἀδραν (μὰ διατὶ δὲν λέγεται) — Ἡ Κλόη τοῦ Κηρισσοῦ ἐνθουσιάζει τόσο ἀπὸ τὰ συγχαρητήρια τῆς Παρισιαῖας, ὥστε τῆς εἴ' ἀνταποδίδει ὑπερβολικὰ ἐπίσης καὶ τῆς Ἀρθόσης Νεότητος, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ ἤθευρῃ τὸ ὄνομα — ὁ Αἰγίεος ἀσπάζεται τὸν Παρθαλὸν Γάτον καὶ τὴν Μελοδικὴν Φωγῆν, τοὺς ὁποίους ἐθυμῆται ἀπ' αὐτοῦ ἦσαν συμπαθεῖς — Ἡ Σεμιτεμένη Σιωπὴ εὐχαριστεῖ τὸ πτωχὸ παιδάκι τοῦ ἐνέγραψε, δὲ τοὺς τόσους ἐπαινοὺς του, καὶ τὸ κληροφορεῖ διὰ καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ τὸ ἐγγράψῃ εὐχαριστεῖ ἐπίσης καὶ τὸν Μικρὸν Γυναικοποιίδα — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης ἐρωτᾷ τὸν Ἀσπροσταμίτην ἂν ἐτοιμάζεται φίλος διὰ τὴν Σχολήν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: — Ἡ Ἀρθόση Μαργαρίτων μετὰ τὴν Λιακὴν Μαργαρίταν, Μιθριδάτην καὶ Μαργαριτοφόρον — Ἡ Λεροναετοπούδα μετὰ τοὺς Δικηφόρους τῆς Νεολαίας — ὁ Δαφροστεφὴς Ναυαρχος μετὰ τὴν Προκμαίαν Σμύρνης, Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, Δικηφόρος τῆς Νεολαίας καὶ Λιακὴ Μαργαρίταν — Ἡ Σπασιατικὴ Χειλωνίς τοὺς Εὐέλπιδας, Δικηφόρος τῆς Νεολαίας καὶ Ἀποκτεῖσαν Ἐλπίδα — Κελεϊδίστρα μετὰ τὴν Κόρην τῆς Ἀγαίας (τὴν ὁποίαν γνωρίζει καὶ ἀσπάζεται) καὶ Δικηφόρος τῆς Νεολαίας — Ἡ Ἰπερήρανη Ἐλπίς μετὰ τὴν Μελαγγορὴν Ναυτοποιίδα, Ναυτοποῦδαν τῆς Ἀδρου, Ἐλπίδα Κόσμου καὶ Ἐδραν — τὸ Ἀγριοπούδον Ἀδρον μετὰ τὸν Ἄρθον τῆς Ἰσομοῦσης, Δροσερὰν Ἐστέραν καὶ Ἀριάστην τῆς Κοητῆς — Ἡ Ἐλπίς τῶν Δουτυχῶν μετὰ Διάνα τὸν Τελαμῶνιον καὶ Κάρο-μου-τῆ-Χιου — Ἡ Ἐδθμοσ Κόρη μετὰ τὴν Βίγλαν, Ἀνελίαντο Λαράν, Μαργαριτοφόρον καὶ Ἐλπίδα τῶν Δουτυχῶν (ἂν θέλου, μετὰ ὀνόματά των) — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἐδθυγίας μετὰ τὴν Προκμαίαν Σμύρνης, Ἀρθόσαν Νεότητα, Νεράιδαν τῶν Σπασιωτῶν, Παπαρόναν τῆς Πεντέλης καὶ Ἀνήγορον Πνεῦμα — Ἡ Σμυαία τῆς Ἀγίας Λαῶρας μετὰ τὴν Ἰσοστοκίαν, Περίπολον Ὀρχαρήν, Περρόδη Νάσον, Ἀρθόφορον Κάριον καὶ Κελεϊδίτην (ἂν θέλου μετὰ ὀνόματά των) — Ἡ Σανθὴ Βοδῆπις μετὰ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτός, Ἐλλητικὴν Ψυχὴν, Θαλασσοῦδαν Ζαφρόρον, Ἐροθρὰν Ἀρθόδεμην καὶ Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ — Ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν μετὰ τὸ Ἀγριοφόρον Νέρος, Μιθριδάτην, Αὐτοκράτειραν Ἐδδοσίαν, Ἄρθον τοῦ Μαῖου καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν — Ἡ Ἀνεμοζάλη μετὰ τὴν Γρυπιάραν, Τυδέα, Ἄρθον τοῦ Ζαππεῖου καὶ Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγων (διότι ἔμαθεν, δεῖ δίδαι λαμπρὰς ἀπαντήσεις) — Ἡ Κωπηλάτις Κόρην μετὰ τὴν Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου, Ἐλλητικὴν Ναυαρχίδα, Πλοίαρχον Ναυαρχίδος, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα Δαφροστεφῆ καὶ Ναυαρχον.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου καὶ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Κορινθιακῶν Ἐδέμα (ἡ ἀδελφὴ σου πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ μόνη τῆς μου ἔπρεπε πολὺ ἡ περιγραφή καὶ τὸ ποιηματάκι καὶ ὅλα) Ἀφροδίτην τῶν Μελίμων, Σιδ (ἐλπίδι) Ἐδθυμὸν Κόρην (ἔσπελα) Ἀγάπην τῆς Νεότητος (ἀδικεῖ ἐροδοθῆς μὴ σε εἴπω « ἀδικεῖται » καὶ ἀναιδεοσύνη) καὶ δὲν μοῦ ἐγγράψῃς τόσον καιρὸν μεταχειρίζομαι ποσὲ τοιαύτα ἐπιθέτα ; . . . ἡ ἐπιστολὴ σου ποτὲ ἐν διαφέρουσα σου ἐστέλα δ, τι ἐξήγησες) Ἰπερήρανη Ἐλπίδα (εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμούμαι διατὶ δὲν ἐδημοσίευσαι τὸ Παιδ. Πνεῦμα ; χιλιόδας λαμβάνω καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέγω τὰ καλλίτερα, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν ἐκλέγω διὰ κλήρου δύο ἢ τρία διὰ κάθε φύλλον, τὰ λοιπὰ, κολλᾷ ἡ κατὰ ἀπορρίπτονται) Διαψευδομένη Ἐλπίδα, [EE] πολὺ ἐσφαλμένη ἡ ἀκρίβειά σου, ἀδελφορον ὅμως, διότι μοῦ ἐνέπνευσεν μίαν ὄψαν ἐπιστολῆν ἢ πληροφαιρία σου ἐδημοσιεύσῃ, διατὶ τὴν ἐπαναλαμβάνεις ; Ἄγγη Φιλίαν (μοῦ ἔγραψε τὰ

κατὰ σὲ ἡ φίλη μου Ἐσπεράδα καὶ πολὺ ἐλυπήθη, διὰ τ' ἀλλεπάλληλα αὐτὰ δυστυχήματα γράψε μοῦ τώρα καὶ σὺ) Κάθο Κόρακαρ (αὐτὰ θὰ γίνουσι ἀργότερα· αἱ προσέσεις σου εἰς τὰ προσέξεις) Παρθαλὸν Γάτον (ἔλαθον ἰδραχμὴν δι' ἀλλαγὴν ψευδώνυμον· ἀλλὰ ποῦν ψευδώνυμον ἐπιθυμοῦμαι ; θὰ τὸ ἔγραψες εἰς προηγουμένη σου ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου) Κοκκορμηναλὴν (σοῦ εὐχόμαι καλῶς διασκέδασιν εἰς τὸν Πόρον) Βικτωρα τὸν Μαῦρον (κατενθουσιασμένον, ποῦ ἐδιδάσασθον « Καίσαρα Κισσαμπέλι ») Ἰερωτήν Τελειδιώτῃσα, (ἡ πρὸς ἦν ἀπευθύνεται ἡ κληροφορία σου, δὲν εἶνε πλέον συνδρομητρία) Ἐδομορ Ἰορ (διὰ τὰς ἐξέτασεις λέγεται) Ἄγγελος Ἀδρυγερῶν (τὰ εἶπα τοῦ Ἀνακλι, ὁ ὁποῖος ἐπίστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἔμεινεν ἀναπολόγητος . . .) Σπασιατικὴ Χειλωνίδα (θὰ σοῦ τὸ ἐδημοσιεύσω εἰς τὸ προσέξεις) Νεράιδαν τῶν Σπασιωτῶν (πιστεύω διὰ σὲ ἄρσε πλέον ἡ μελαγχολία τοῦ ἔργου ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ ἔγειναι τώρα καθυπό . . . Νεράιδα τῶν Σπασιωτῶν καλὴν διασκέδασιν) Ἀδραν τῆς Κερκάρης (ἀθήτεια φανέσθωμι τί ὄραία τοῦ θὰ πέρσῃς εἰς τὴν Χαλκίδι μετὰ τὸς φίλων σου καὶ φίλων μου) Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς φίλους μου· πολὺ ὄμως ἐλυπήθην δι' ἐκεῖνον ποῦ ἐκδέθητο ἀμέρμνος, ἐν ᾧ ἔβλάπτο ὁ ἐθνικός ὄμιλος κρῖμα νὰ μὴ μὴν: τὸνόματ' αὐτοῦ διὰ τὸν μαῖωσόν) Κλόη τοῦ Κηρισσοῦ [E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ἄχ' αὐτὸ τὸ βροῖ! . . .) Ἀσπροσταμίτην (ἐλήθη τὸ παίρημά σου καὶ μοῦ ἔπρεπε πολὺ ἔσπερ) (ὄρα ὄραται αἱ γελοιογραφίαι τῆς ζήτησι) ἂν δὲν ἤντησεν μετὰ τὴν ἄεθλῆς, θὰ τὰς ἐδημοσίευσαι νὰ γέλασόν σου καὶ οἱ φίλοι μου) Αἰγίεος ([E] εὐγε διὰ τὰς λαμπροτάτας εἰς χαίρου πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἀλλὰ νὰ τῷ εἴπῃς νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι Φασωλάτην ἔχομεν) Σεμιτεμένη Σιωπὴ, Παπαρχοῦ Παρόνα βεβαίως, αὐτὰ εἶνε παραδόξοι καὶ εἴποτε περισσώτερον· ἀλλοίμονον εἰς τὸν μὴ συλλογιζόμενον τὴν αἴτην, τὸ μέλλιν ! Ζουῖ ἡ κτηνώδης ἀνεμνησία νὰ παραχρῆν καὶ νὰ ποδῶσῃ τὰς ρυτίδας· ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶνε βεβαίως τὸ πάχος !) Ἐλεκθῶν (μοῦ ἔπρεπε πολὺ τὰ ποιηματάκια, προπάντων δὲ ἡ ἔργατεια εὐγε, σὺ θὰ γράψῃς πολὺ εὐχάρων μετὰ τὸν καιρὸν) Ἀνάμη τοῦ Καλατοῦ (ἔχει καλῶς) Ἐλπίδα Κόσμου κ. λ. κ. λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 14 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσέξεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 28 Ἀυγούστου.

Ὁ γάρησι τῶν λύσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δύναν νὰ γράψωμαι εἰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος κοστίζει 20 φέλλα καὶ τιμᾶται φρ. 5

- 301. Αξίγριφος.**
Τὸ πρῶτον ρῆμα συνειρημένον,
Τὸ ἄλλο ἀγρότης εἰρηνικός.
Τῶν δύο τούτων συνειρημένων
Ἐλλην προβάλλει ὀνομασίαν.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἐνθολογίου.
- 302. Στοιχειόγραφος**
Ἄν καὶ εἶ, αἱ λέξεις μία, δύο πράγματα σημαίνει.
Ὅνομα πτηνοῦ καὶ μέγαν ἀρχιτέκτονα ἐμφανίω.
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς
Κ' ἕνα γράμμα μου ἀλλάξῃς,
Κτήριος τότε θαπάρτησῃς.
Ἐάν πάλιν τὸ κεφάλι ᾧ, ἀνωρελὲς πετάξῃς,
Μία νῆσος εἶνε ἡ λύσις.
Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Ζουλιέτας
- 303. Ἐννεγμα.**
Εἶνε πόλις, δὲν σου λέγω ἔδω ἂν εἶνε ἡ ἐκεῖ.
Καὶ διὰ νὰ τὴν βρῆς, ᾧ λυτὰ βρῆς τὴ νὰ σου πῶ ἀρεῖ.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κωνσταντίας

- 304. Ἰσομοῦσης.**
+ Ἰσομοῦσαι ἀποτελοῦν στρατηγὸν τῶν
+ = Μέλος τοῦ σώματος. [Ἀθηναίων.
+ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
+ = Πιότης Ἑλλήν νεώτερος
****+**** = Πιότης Ἑλλήν ἀρχαῖος.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἀγρωστο Ἐλληνοπούλου

305. Ἐπιγραφή.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς.
Α Π Γ Τ Ο
Β Τ Ο Ν Π
Δ Ε Σ Ι Η Ο
Ο Ι Π Α Ι Υ
Σ Ρ Ι Ο Π Α
Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Κλειδῆς τῶν Δουτυχῶν

- 306. Κρυπτογραφικόν.**
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Πόλις ὀνομαστή.
2 3 1 6 = Θεὰ ἀρχαία
3 2 7 = Θεὰ ἀρχαία
4 3 4 5 = Ὑψωμα γῆς.
5 8 9 = Το πᾶν.
6 1 7 10 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
7 8 6 4 6 = Μέρος δένδρῶτον.
8 7 3 4 6 = Πτενόν.
9 3 7 = Θεὰ.
10 9 8 4 6 = Νῆσος.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Λοζίου

307. Ἐπονόρθωσις φράσεως.
Δύο πέντε, ἑπτὰ ἑννεά, κάμνον καὶ ἀφίρσον τέσσαρα.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Θεομαστοῦ τῶν Σπασιωτῶν

308. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Νὰ εὐρεθῶσιν ἐξ νῆσι, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, νὰ σχηματίζουσι μίαν νῆσον τῆς Τουρκίας.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἀνομοχρετου.

300. Ἐλλητισσοῦμφωνον.
εἰ - ω - ω - κ ο ι η - υ ο α ε ι - α η η
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Χριστοφάνου Μήτρου.

310. Γρέφος.
Μ Ε Γ Ε μα + α δίχως.
Χ Ε Χ Ρ Η
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κωνσταντίας.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 22

- 222. Κλομένης (χλαῖω, μείνεις). — 223. Ρόμβος-κόμβος. — 224. Θαλασσα-θάλα.
- 228. Κ Ι Ν 226. Κ Α Λ Ο Σ
- Ι Ο Η Δ Α Ο Σ
- Ι Α Σ Ω Ν Π Ι Λ Ο Σ
- Σ Η Σ Μ Υ Θ Ο Σ
- Α Φ Α Ε Υ Ν Ο Σ

227. Ἐγὼ 95 δένδρα — 228-230. 1. Ἀπόφυγε τὰ πόθη νέας ὄν. 2. Ὁ καλὸς νδὸς εἶνε ἡ χαρὰ τῶν γονέων. 3 Ρίφα πολλῶν κακῶν ἡ ἀμάθεια. — 231. ΔΕΨΙΦΑ (Δέλτα, στΕνη, Λά, Ιος, γΨφος, Δάρισσα, ἀρΔεξ) — 232. Μεγάλα μὴ ποιεῖ τὰ μικρά. — 233. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ παρελθόντος φύλλου.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λικτὸ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδεδωμένου μας] γαττὸ 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὄρος 10 λέξεσι, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀπελάττωσις τῶν 10 πληρόνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσιεύσιν ἐγγράμμα πρῆμα ἐν εἰς πᾶσι εἰσάγουσιν καὶ τὰ φερόμενα εἰς τὸ Γραφεῖον καλῶς τῆς μεσοφθῆς τῆς ἀστυρίας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σεπτεῖου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετέπειμα.]
Ἐχομαι ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ τὴν Προκμαίαν Σμύρνης καὶ ἀναμῆνω τετραδίων τῆς. — Παπαρχοῦ Παρόν. (Α-44)
Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης ἀπόσεως. — Δερσπῖνα Α. Ορατίς, Ζαγαζίκ (Egypte). (Α-4)